Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου: Η δύναμη της Πίστης (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Φεβρουαρίου, 2019

(Ματθ. ιε' 21-28)

Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να γευτεί τη γλυκύτητα του καλού, αν πρώτα δεν επιμείνει και δε δοκιμαστεί στο καλό. Στο δρόμο προς το καλό πρώτα δοκιμάζουμε την πικρία κι υστέρα τη γλυκύτητα.

Η φύση ολόκληρη είναι γεμάτη από **διδαχές καρτερίας και επιμονής**. Αν τα νεόφυτα δέντρα σου δεν αναπτυχθούν για να δημιουργήσουν δασύλιο, θα μπορέσουν ν’ αντέξουν στον άνεμο και το χιόνι; Θα σου ήταν χρήσιμα τα ποτάμια αν δεν έφτιαχναν βαθιές κοίτες; Μήπως τα μυρμήγκια αυτοκτονούν όταν οι τροχοί καταστρέφουν τα σπίτια τους στο δρόμο, ή ξεκινούν με επιμονή να φτιάχνουν καινούργια; Αν κάποιος άκαρδος άνθρωπος γκρεμίσει τη φωλιά τού χελιδονιού στο σπίτι του, τότε το χελιδόνι θα ξεκινήσει αδιαμαρτύρητα να πάει σε άλλο σπίτι για να φτιάξει την καινούργια φωλιά του. Οτιδήποτε κάνουν οι φυσικές καταστροφές ή οι άνθρωποι στα φυτά και στα ζώα, κάνουν τους ανθρώπους να θαυμάζουν την ακατάβλητη επιμονή τους στην εκτέλεση του καθήκοντος που τους όρισε ο Θεός. Όταν ένα φυτό που το κόψανε ή το θερίσανε έχει τη δύναμη ν’ αναπτυχθεί ξανά, θα το κάνει. Όταν σ’ ένα πληγωμένο και μοναχικό ζώο έμεινε έστω κι ελάχιστη δύναμη ζωής, θα προσπαθήσει να κάνει κι αυτό το καθήκον του για να ζήσει.

Η καθημερινή ζωή τού ανθρώπου είναι γεμάτη από διδαχές για την καρτερία και την επιμονή. Ο επίμονος στρατιώτης θα κερδίσει τη μάχη. Ο επίμονος τεχνίτης θα τελειοποιήσει το έργο του. Ο επίμονος έμπορος θα πλουτίσει. Ο επίμονος ιερέας θα βάλει τους ανθρώπους της ενορίας του στο σωστό δρόμο. Ο επίμονος άντρας ή η επίμονη γυναίκα τής προσευχής, θα φτάσει στην τελειότητα και την αγιότητα. Ο επίμονος καλλιτέχνης αποκαλύπτει το εσωτερικό κάλλος των πραγμάτων. Ο επίμονος επιστήμονας ανακαλύπτει τους κανόνες και τους νόμους που διέπουν τις σχέσεις των πραγμάτων. Ακόμα και το πιο χαρισματικό παιδί δε θα μάθει να γράφει, αν δεν εξασκηθεί με επιμονή στο γράψιμο. Ένας άνθρωπος με θαυμάσια φωνή δε θα γίνει ποτέ μεγάλος τραγουδιστής αν δεν εξασκηθεί. Έχουμε συνηθίσει να υπενθυμίζουμε στους άλλους κάθε μέρα, αλλά και να μας υπενθυμίζουν οι άλλοι, την ανάγκη τής επιμονής και της καρτερίας στο καθημερινό μας έργο.

Η επιμονή, για να καταλήξουμε σε κάποιο συμπέρασμα, είναι το μοναδικό καλό έργο

που το συνιστούν όλοι και δεν το αμφισβητεί κανένας. Όλη αυτή η επιμονή στο έργο όμως που ακούμε κάθε μέρα, είναι μόνο ένα σχολείο που μας μαθαίνει την **εσωτερική επιμονή στο πνευματικό βασίλειο**. Όλη αυτή η εξωτερική επιμονή στο λουστράρισμα και στην τελειοποίηση των πραγμάτων, στη σύναξη πλούτου, γνώσεων και τεχνών, είναι μόνο μια εικόνα τής θαυμαστής επιμονής που πρέπει να έχουμε για τη βελτίωση και τελειοποίηση των καρδιών μας, για τη φροντίδα και τον εμπλουτισμό τής ψυχής μας, της άφθαρτης κι αθάνατης εσωτερικής μας ύπαρξης.

Η Αγία Γραφή μάς διδάσκει σε κάθε σελίδα της την **επιμονή στα πνευματικά θέματα**. Μας διδάσκει τόσο με λόγια όσο και με τα μεγάλα παραδείγματα ανδρών καρτερικών ή μη. Τα δυο πιο φοβερά παραδείγματα μη επιμονής στο καλό, τα βρίσκουμε στην περίπτωση του Αδάμ, του προπάτορα του ανθρώπινου γένους, και του Ιούδα, που πριν ήταν απόστολος κι έπειτα έγινε προδότης. Και τους δυο η αγαθότητα του Θεού τους τοποθέτησε πολύ κοντά Του. Ο Αδάμ ήταν με το Θεό στον παράδεισο, ο Ιούδας κοντά στο Χριστό στη γη. Ξεκίνησαν κι οι δυο με υπακοή στο Θεό και τελείωσαν με δυσπιστία. Το τέλος τού Ιούδα ήταν πιο φοβερό από του Αδάμ, επειδή μπροστά του είχε και το παράδειγμα του πρωτόπλαστου. Ο Σαούλ πάλι δεν είχε επιμονή στη μάχη και γι’ αυτό παραφρόνησε. Ο Σολομών δεν είχε επιμονή κι η βασιλεία του μοιράστηκε. Πόσο υπέροχη όμως, πόσο υπεράνθρωπη επιμονή έδειξε ο Αβραάμ με την πίστη του στο Θεό, ο Ιακώβ με την πραότητά του, ο Ιωσήφ με την εγκράτειά του, ο Δαβίδ με τη μετάνοιά του κι ο δίκαιος Ιώβ με την καρτερία του! Τι υπέροχο παράδειγμα επιμονής στην αγνότητά της έδειξε η Πάναγνη Παρθένος, αλλά κι ο δίκαιος Ιωσήφ με την υπακοή του στο Θεό! Αλλά το ίδιο έκαναν κι οι απόστολοι, καθώς κι όλοι εκείνοι που είχαν αφοσιωθεί στο Θεό, με την αγάπη τού Χριστού!

Στην Αγία Γραφή θα βρούμε πάρα πολλά και καθαρά παραδείγματα πώς η**επιμονή στο καλό** αποβαίνει πάντα νικηφόρα και στεφανώνεται. Κανένας από μας που τα διαβάζει αυτά δεν μπορεί να ισχυριστεί πως δεν ήξερε ή δε διδάχτηκε. Πώς γίνεται εκατοντάδες χιλιάδες αγίων, παρθένων και μαρτύρων, από την ένσαρκη ζωή τού Χριστού στη γη ως σήμερα, να το γνωρίζουν αυτό και μεις να το αγνοούμε;**Δεν είναι πως δεν ξέρουμε, αλλά δεν έχουμε τη δύναμη να επιμείνουμε. Το να γνωρίζουμε το καλό και να μην επιμένουμε σ’ αυτό, μας κατακρίνει διπλά** . Εκείνος που δε γνωρίζει το δρόμο αυτό και δεν τον ακολουθεί «*δαρήσεται ολίγας*». Αυτός όμως που τον γνωρίζει και δεν τον ακολουθεί, «*δαρήσεται πολλάς*» (βλ. Λουκ. ιβ' 47, 48).

Ο δρόμος προς το καλό είναι ανηφορικός . Εκείνος που έμαθε να βαδίζει μόνο σε επίπεδες επιφάνειες ή σε κατηφόρες, στην αρχή θα τον βρει δύσκολο. **Αυτός που ξεκίνησε να βαδίζει το δρόμο αυτόν κι έπειτα γυρίζει πίσω, δε θα μπορέσει να σταθεί στον τόπο απ’ όπου ξεκίνησε τον ανήφορο, αλλά θα κατεβεί πιο χαμηλά, στο σκοτάδι και στην απώλεια.** Γι’ αυτό είπε ο Κύριος πως «*ουδείς επιβαλών την χείρα αυτού επ’ άροτρον και βλέπων εις τα οπίσω εύθετός εστιν εις*

την βασιλείαν του Θεού» (Λουκ. θ' 62).

Το σημερινό ευαγγέλιο μας μιλάει για ένα θαυμαστό παράδειγμα επιμονής στην πίστη και την προσευχή που μας δίνει μια συνηθισμένη γυναίκα, που μάλιστα ήταν ειδωλολάτρισσα. **Μακάρι το παράδειγμα αυτό να λειτουργήσει σαν φωτιά στις συνειδήσεις όλων εκείνων που αυτοονομάζονται πιστοί, ενώ στην πίστη και στην προσευχή είναι σκληροί και ψυχροί σαν την πέτρα.**

***

«Και εξελθών εκείθεν ο Ιησούς ανεχώρησεν εις τα μέρη Τύρου και Σιδώνος. και ιδού γυνή Χαναναία από των ορίων εκείνων εξελθούσα εκραύγασεν αυτώ λέγουσα· ελέησόν με, Κύριε, υιέ Δαυίδ· η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται» (Ματθ. ιε' 21, 22). Από πού ερχόταν ο Ιησούς; Από τη Γαλιλαία, από τη γη όπου κατοικούσαν Ισραηλίτες που προέρχονταν από τη φυλή τού ευλογημένου Σημ. Και πού πήγαινε; Στις περιοχές όπου κατοικούσαν οι Χανανίτες, οι απόγονοι του Χαμ, που τον είχε καταραστεί ο πατέρας του. Ο Κύριος λοιπόν άφησε τους ευλογημένους και πήγε στους καταραμένους. Γιατί; Επειδή οι ευλογημένοι είχαν ξεχάσει το Θεό κι επομένως είχαν γίνει καταραμένοι, ενώ κάποιοι από τους καταραμένους είχαν ομολογήσει το Θεό κι είχαν γίνει ευλογημένοι. Ο Κύριος, αφού στηλίτευσε τους γραμματείς και τους Φαρισσαίους για την προσήλωσή τους σε εξωτερικές συνήθειες, στον τύπο δηλαδή, και την από μέρους τους παράβαση των εντολών τής ελεημοσύνης και της τιμής προς τους γονείς, πήρε τους μαθητές του και πέρασε στη γη των ειδωλολατρών.

Γιατί πήγε στους ειδωλολάτρες αφού νωρίτερα είχε δώσει εντολή στους μαθητές Του να πάνε «*προς τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ*» (Ματθ. ι' 6); **Πρώτο** επειδή, όπως λέει ο **ιερός Χρυσόστομος**, δεν περιορίζεται από τις εντολές που δίνει στους μαθητές Του. **Δεύτερο**, επειδή έβλεπε πως οι Ιουδαίοι τον αποστρέφονταν κι ο ίδιος αντιλαμβανόταν πως τελικά θα τον απέρριπταν εντελώς.

Ο Θεός είναι πιστός στις υποσχέσεις Του. Με τους προφήτες Του είχε υποσχεθεί να στείλει το Σωτήρα στον Ιουδαϊκό λαό. Κι αυτό το πραγματοποίησε ο Θεός. Ο Ιουδαϊκός λαός, μέσω των ηγετών του, απέρριψε το Σωτήρα. Ο Θεός όμως έχει πλήθος τρόπους για να εκτελέσει το σχέδιό Του. Η απόρριψη των Ιουδαίων δεν ήταν ικανή να εμποδίσει το έργο τής σωτηρίας, πολύ λιγότερο μπορούσε να το αφανίσει. Ο Σωτήρας Χριστός πέρασε τα σύνορα της Ιουδαίας και πήγε σε άλλους λαούς. Πιστός στην υπόσχεσή Του ο Κύριος έστειλε πρώτα στους Ιουδαίους τους αποστόλους Του, μετά τη Σταύρωσή Του όμως, ο αναστημένος Κύριος τους έστειλε «*εις πάντα τα έθνη*» (Ματθ. κη' 19). **Τρίτο** και τελευταίο, ο Κύριος ήθελε για μια ακόμα φορά να ντροπιάσει τον εκλεκτό και ευλογημένο λαό με την πίστη των ειδωλολατρών, ώστε

μ’ αυτόν τον τρόπο **να τους οδηγήσει στη μετάνοια** και να τους ξαναφέρει κοντά στο Θεό. Αυτό το έκανε για πρώτη φορά στην Καπερναούμ με τον Ρωμαίο εκατόνταρχο. Ο Ρωμαίος εκατόνταρχος προερχόταν από τη φυλή του Ιάφεθ και έδειξε μια σπάνια πίστη στον Κύριο Ιησού. Οι Ιαφεθίτες κι οι Χαμίτες λοιπόν θα κληθούν στη βασιλική τράπεζα από τον Βασιλιά τού ουρανού, όταν οι Σημίτες, ο εκλεκτός λαός, θ’ απορρίψει
την πρόσκληση. Αυτό λειτουργούσε ως μια υπενθύμιση, αλλά και ως επίπληξη στους Ιουδαίους. Εκείνοι όμως παρέμειναν άκαμπτοι κι αλύγιστοι ως το τέλος κι έτσι απορρίφθηκαν από Εκείνον που οι ίδιοι είχαν απορρίψει.

Ας δούμε τώρα **το μεγαλείο της πίστης που είχε η Χαναναία**. Πήγε να συναντήσει τον Ιησού, που τον αποκάλεσε Κύριο και Υιό Δαβίδ. Σίγουρα είχε ακούσει για το θαυματουργό Χριστό, αφού η φήμη Του είχε διαδοθεί στις πλησιόχωρες περιοχές. Τώρα άκουσε πως πλησίασε στα δικά της μέρη κι έτρεξε να τον συναντήσει με χαρά και με μεγάλη πίστη. Όπως γράφει ο ευαγγελιστής Μάρκος, ο Κύριος είχε πάει σ’ ένα σπίτι, που «*ουδένα ήθελε γνώναι*» (Μάρκ. ζ' 24), δεν ήθελε να γνωρίζει κανένας πως βρισκόταν εκεί. Είναι φανερό πως ο Κύριος ήθελε μ’ αυτόν τον τρόπο να δώσει μεγαλύτερη έμφαση στο μεγαλείο τής πίστης των ειδωλολατρών. Δε θα έκανε δημόσια προσωπική επίδειξη, εκείνοι θα τον αναζητούσαν. Θα μπορούσε να κρυφτεί από τους ειδωλολάτρες, αλλά «*ουκ ηδυνήθη λαθείν*» (αυτόθι). Η δυνατή πίστη τής Χαναναίας γυναίκας τον εντόπισε. Το έθνος που είχε καλέσει, δεν τον δέχτηκε, ενώ «*ο λαός ο καθήμενος εν σκότει… εν χώρα και σκιά θανάτου*» (Ησ. θ' 2), τον αναζήτησε. Και τον βρήκαν την ώρα που Εκείνος προσπαθούσε να κρυφτεί απ’ αυτούς.

Προσέξτε πως η γυναίκα δεν είπε στον Κύριο,«*ελέησε την κόρη μου*», αλλά **ελέησόν με**, Κύριε. Η κόρη της ήταν παράφρων, τη βασάνιζε ο δαίμονας. Κι όμως**η μητέρα της ζήτησε από τον Κύριο να ελεήσει εκείνην, αντί της θυγατέρας της. Γιατί;** Επειδή η κόρη της, με την παραφροσύνη που είχε, δεν καταλάβαινε τι της συνέβαινε. Δεν μπορούσε ν’ αντιληφθεί τον τρόμο και το βάσανό της, όπως το καταλάβαινε η μητέρα της που ήταν καλά. Από τα λόγια αυτά καταλαβαίνουμε τη μεγάλη αγάπη τής μητέρας προς την κόρη της. Η μητέρα υπόφερε τα βάσανα τής κόρης της σα νά ‘ταν δικά της. Εκείνος που θα ελεούσε την κόρη της, θα ελεούσε κι εκείνη, τη δύστυχη μητέρα της. Στην τρομερή αυτή κατάσταση της μητέρας ποιος θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να την ελεήσει, αν δεν ελεούσε και την κόρη της; Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η παραφροσύνη τής κόρης προκαλούσε θλίψη σ’ ολόκληρη την οικογένεια, καθώς και σ’ όλους τους φίλους και συγγενείς τους. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι γείτονες θα είχαν απομακρυνθεί. οι εχθροί τους θα χαίρονταν. Το σπίτι ήταν αδειανό, έμοιαζε με τάφο. Έξω απ’ αυτό έφταναν μόνο οι κραυγές και τα παλαβά γέλια τής τρελής κόρης. Θα μπορούσε να σκεφτεί ή να ονειρευτεί η μητέρα να μιλήσει ή να προσευχηθεί για οτιδήποτε άλλο; Είναι πιθανό να είχε καταλογίσει το κακό που βρήκε την κόρη της σε κάποια δική της αμαρτία. Γι’ αυτό και είπε:

ελέησόν με, Κύριε!

«*Ο δε ουκ απεκρίθη αυτή λόγον*» (Ματθ. ιε' 23). Δεν το συνήθιζε ο Χριστός να μην απαντάει στις ερωτήσεις ή στις παρακλήσεις των ανθρώπων. Ακόμα και στο σατανά απάντησε στην έρημο. Σιγή κράτησε μόνο στις ερωτήσεις που του έθεσαν οι άνομοι κριτές και βασανιστές Του, ο Καϊάφας κι ο Πιλάτος.**Γιατί λοιπόν κράτησε σιωπή στην ικεσία τής δύστυχης αυτής γυναίκας;** Το έκανε ώστε τα μάτια εκείνων που δεν έβλεπαν, ν' ανοίξουν για να δούνε εκείνα που έβλεπε Αυτός. Για να δώσει στη γυναίκα αυτή την ευκαιρία **να δείξει εμφατικότερα την πίστη της**, για να δουν την πίστη αυτή όλοι οι σύντροφοί Του.

«*Και προσελθόντες οι μαθηταί αυτού ηρώτων αυτόν λέγοντες· απόλυσον αυτήν, ότι κράζει όπισθεν ημών, ο δε αποκριθείς είπεν· ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ*» (Ματθ. ιε' 23, 24). Προσέξτε πόσο **σοφά** ενήργησε ο πάνσοφος Κύριος με το να μην ικανοποιήσει αμέσως το αίτημα της μητέρας, αλλά να κρατήσει σιωπή. Από την πλευρά των μαθητών είχε ήδη αναπτυχθεί κάποια συμπάθεια για τη φτωχή γυναίκα που τον παρακαλούσε. *Απόλυσον αυτήν*, σημαίνει είτε «απαλλάξου απ' αυτήν» είτε «κάνε αυτό που ζητάει», για να σταματήσει να τους ενοχλεί με τις κραυγές της. Στην παράκληση αυτή των μαθητών Του, ο Κύριος απάντησε: *ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ*, δηλαδή στον Ιουδαϊκό λαό.

Γιατί απάντησε μ' αυτόν τον τρόπο ο Κύριος; Πρώτο, για να δείξει πως ο Θεός είναι πιστός στις υποσχέσεις Του. Και **δεύτερο**, για να προωθήσει στους μαθητές του την ιδέα πως κι οι ειδωλολάτρες ήταν παιδιά τού Θεού, που είχαν κι αυτοί ανάγκη να βοηθηθούν και να σωθούν. Με τη μεγάλη πίστη τής φτωχής αυτής γυναίκας, ο Κύριος έδειξε στους μαθητές Του τον τρόπο να επαναστατήσουν στη στενή άποψη που είχαν οι Ιουδαίοι πως ο Θεός φρόντιζε μόνο αυτούς, πως επομένως ήταν Θεός μόνο των Ιουδαίων. Σκόπιμα μίλησε έτσι ο Κύριος, όπως μιλούσαν κι όλοι οι Ιουδαίοι, ώστε να συλλογιστούν οι μαθητές και να πειστούν πως η αντίληψη που είχαν οι ομοεθνείς τους ήταν λαθεμένη, πως η αντίληψη αυτή ήταν τόσο λαθεμένη όσο κι η διαφθορά κι ο εκφυλισμός τού έθνους τους, η αποστασία τους από το Θεό, καθώς κι η απόρριψη κι η περιφρόνηση που έδειξαν στο Χριστό. Ο Κύριος Ιησούς δεν ήθελε να διδάξει μόνο με λόγια τους μαθητές Του, αλλά και με ζωντανά παραδείγματα από τη ζωή. Αντί να χρησιμοποιήσει λόγια σ' αυτήν την περίπτωση, άφησε τη συμπεριφορά Του προς την ειδωλολάτρισσα γυναίκα να μείνει ένα αλησμόνητο μάθημα στους μαθητές Του. Γι' αυτό το λόγο πέρασε τα σύνορα της Ιουδαίας και μπήκε στην περιοχή των ειδωλολατρών, ώστε από το μεγάλο αυτό γεγονός να διδάξει τους ακολούθους Του. Ας δούμε τώρα **πώς εξέφρασε η Χαναναία την ακλόνητη πίστη της στον Κύριο**:

«*Η δε ελθούσα προσεκύνησεν αυτώ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι*» (Ματθ. ιε' 25). Ήταν

σίγουρη πως αν δεν τη βοηθούσε ο Χριστός, δεν υπήρχε κανένας άλλος στον κόσμο να το κάνει. Σίγουρα θα είχε επισκεφτεί όλους τους γιατρούς και θα είχε πάει σ' όλους τους ειδωλολάτρες μάγους, χωρίς αποτέλεσμα. Η παράφρων κόρη της παρέμεινε παράφρων. Υπήρχε όμως **ο Θεραπευτής κάθε βασάνου**, κάθε αρρώστιας. Είχε ακούσει γι' Αυτόν και τον είχε πιστέψει προτού ακόμα τον δει. Και τώρα που τον είδε, την κάλυψε ολόκληρη μια πολύ μεγαλύτερη πίστη για τη θεϊκή Του δύναμη. Εκείνος θα μπορούσε να κάνει αυτό που κανένας άλλος δεν μπορούσε. Αν το ήθελε, θα μπορούσε να κάνει τα πάντα. Η πίστη της ήταν ακλόνητη πως Εκείνος μπορούσε, γι' αυτό και κατέβαλε κάθε προσπάθεια να τον πείσει να κάνει αυτό που Αυτός -Αυτός και κανένας άλλος στην οικουμένη- δε θα μπορούσε να κάνει. Γι' αυτό κι όταν ο Χριστός δεν έδωσε καμιά απάντηση στο πρώτο αίτημά της, όταν δεν έδωσε καμιά σημασία ακόμα κι όταν του το ζήτησαν οι σύντροφοί Του, έτρεξε κοντά Του, γονάτισε μπροστά Του και έκραξε: *Κύριε, βοήθει μοι*.

«*Ο δε αποκριθείς είπεν ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοις κυναρίοις*» (Ματθ. ιε' 26). Φοβερά λόγια! Ο Κύριος εδώ δε χρησιμοποίησε δικά Του λόγια, μίλησε τη γλώσσα των σύγχρονων Ιουδαίων, που πίστευαν πως εκείνοι μόνο ήταν παιδιά του Θεού κι όλοι οι άλλοι λαοί ήταν σκυλιά. Ο Κύριος ήθελε μ' αυτόν τον τρόπο να προκαλέσει τη διαμαρτυρία των μαθητών Του γι' αυτήν την κακή αποκλειστικότητα που διεκδικούσαν οι Ιουδαίοι. Ήθελε ο Κύριος μ' αυτόν τον τρόπο να εισαγάγει στα μυαλά των μαθητών Του τη σκέψη, που αργότερα θα διατύπωνε στους γραμματείς και τους Φαρισαίους. «*Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων υμείς γαρ ουκ εισέρχεσθε, ουδέ τους εισερχόμενους αφίετε εισελθείν*» (Ματθ. κγ' 14).

Προσέξτε τώρα. Αυτοί που ονομάζονταν τέκνα, έγιναν σαν τους σκύλους, ενώ αυτοί που λογαριάζονταν σκύλοι, έγιναν παιδιά τού Θεού. Οι τελευταίοι ονομάστηκαν «σκυλιά» από τους Ιουδαίους κυρίως από κακία, υπήρχε όμως και κάποια αλήθεια στο όνομα αυτό. Οι ειδωλολάτρες της Τύρου και της Σιδώνας, όπως κι εκείνοι της Αιγύπτου κι άλλων χωρών, είχαν εγκαταλείψει από χρόνια πολλά τον αληθινό Θεό κι είχαν επιδοθεί στη λατρεία των δαιμόνων, που ήταν χειρότεροι από τα σκυλιά. Ο Χριστός εδώ δεν επιπλήττει προσωπικά τη Χαναναία αλλά το λαό της, καθώς κι όλους τους άλλους λαούς που λάτρευαν τους δαίμονες με αγάλματα και ξόανα, με διάφορα είδη μαγείας και ακάθαρτες θυσίες.

Τότε η σπουδαία αυτή γυναίκα, που η πίστη της ήταν μεγαλύτερη τόσο από τον εκλεκτό λαό όσο κι από τους περιφρονημένους ειδωλολάτρες, απάντησε στον Κύριο: «*Η δε είπε· ναι, Κύριε· και γαρ τα κυνάρια εσθίει από των ψιχίων των πιπτόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών*» (Ματθ. ιε' 27). **Πόσο υπέροχη ήταν η απάντηση της ταπεινής αυτής γυναίκας!** Δεν αρνήθηκε πως ανήκε σ' ένα λαό που αποκαλούνταν σκυλιά. Ούτε αρνήθηκε επίσης να ονομάσει τους Ιουδαίους «κυρίους», μ' όλο που η ίδια ήταν καλλίτερη απ' αυτούς. Ήταν πρόθυμη να

κατανοήσει τα συμβολικά λόγια τού Χριστού. **Η μεγάλη πίστη δημιουργεί μεγάλη σοφία.** Η μεγάλη πίστη βρίσκει τα σωστά λόγια. Η ταπείνωσή της μπροστά στον Κύριο ήταν τόσο μεγάλη, όπως κι η αγάπη της προς την άρρωστη κόρη της, που δεν την πλήγωσε το γεγονός ότι την αποκάλεσαν σκύλα. **Μπροστά στον πάναγνο Κύριο ποιος αμαρτωλός άνθρωπος δε θά 'νιωθε τον εαυτό του σαν ακάθαρτο σκυλί;** Οπωσδήποτε όχι κάποιος άνθρωπος που, αν και αμαρτωλός, έχει κάποια σπίθα πίστης. «*Ου γαρ ειμι ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης*» (Λουκ. ζ' 6), είπε ο ειδωλολάτρης εκατόνταρχος στον Κύριο. Έτσι κι η αμαρτωλή γυναίκα, δεν ντράπηκε που την αποκάλεσε σκύλα. **Όταν ο άνθρωπος δε συναισθάνεται την αμαρτωλότητά του, δεν μπορεί ούτε βήμα να κάνει προς τη σωτηρία του**. Πλήθος ολόκληρο αγίων της Εκκλησίας, που ήταν πιο αγνοί και φωτισμένοι από εκατομμύρια άλλους ανθρώπους, δεν ένιωθαν ντροπή να τους αποκαλούν σκυλιά.
Όλοι οι άντρες κι οι γυναίκες που είναι αφυπνισμένοι πραγματικά, που έχουν συνέλθει από τη μέθη των σαρκικών παθών κι έχουν βεβαιωθεί για τη πτώση τους στη λάσπη τής αμαρτίας, το γνωρίζουν καλά αυτό. **Ωσότου συνέλθει ο άνθρωπος, βρίσκεται εγκλεισμένος στην παγερή αγκαλιά τού θανάτου.** Δεν έχει πίστη και δεν μπορεί να δει την ανάγκη για να πιστέψει. Ωσότου το σκυλί νιώσει την ντροπή του να είναι σκυλί, δε θα ευχηθεί ποτέ του να γίνει λιοντάρι. Ωσότου ο βάτραχος συνειδητοποιήσει πως βρίσκεται μέσα σε μια δυσώδη λάσπη, δε θα ευχηθεί να πηδήσει, έξω απ' αυτήν και να πετάξει σαν αητός.

Η φτωχή γυναίκα τής σημερινής παραβολής είχε την αίσθηση της αδυναμίας τού ειδωλολατρικού κόσμου. Γνώριζε την κατωτερότητά του, την κακία του και τη λάσπη τής αμαρτίας του, τη δυσωδία όλης του της ύπαρξης. Νοσταλγούσε να βρει κάτι πιο δυνατό, πιο φωτεινό και πιο αγνό. Κι αυτό που νοσταλγούσε βρέθηκε ξαφνικά μπροστά της, της αποκαλύφτηκε στο Χριστό, με τη μεγαλύτερη δυνατή πληρότητα και δόξα. Γι' αυτό και δεν έκανε πίσω όταν ο Κύριος την ονόμασε παιδί σκύλων. Όχι μόνο το ανέχτηκε αυτό, αλλά το ομολόγησε κιόλας. Με την αποδοχή τής αναξιότητας των προγόνων της όμως ζήτησε έστω κι ένα ψίχουλο από το ζωοποιό ψωμί που έστειλε ο Θεός στον Ισραήλ. **Το ψωμί είναι ο Χριστός· ψίχουλα είναι έστω και οι ελάχιστες των δωρεών Του.** Τα πεινασμένα σκυλιά, που δεν έχουν ούτε ψίχουλα να φάνε, θα ικανοποιηθούν έστω και μ' αυτά.

«*Τότε αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτή· ω γύναι. μεγάλη σου η πίστις! γενηθήτω σοι ως θέλεις, και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης*» (Ματθ. ιε' 28). Ο Κύριος έφερε τη συζήτηση εκεί που ήθελε και μόνο τότε είπε τα λόγια αυτά. Ακόμα κι αν η γυναίκα αυτή ήταν θυγατέρα τού Αβραάμ, δε θα μπορούσε να εκφράσει την πίστη της με μεγαλύτερη έμφαση απ' ό,τι το έκανε. Όποιος έχει μάτια βλέπει κι όποιος έχει αυτιά ακούει. Δεν υπάρχει λόγος να αναλύσουμε περισσότερο το περιστατικό. Ακόμα κι ο προδότης Ιούδας θα μπορούσε να διαπιστώσει τη μεγάλη πίστη της Χαναναίας. Ακόμα κι ο ολιγόπιστος Πέτρος, κι ο δύσπιστος Θωμάς. Ο Κύριος δεν είχε

εγκωμιάσει τόσο πολύ κανέναν από τους αποστόλους Του. Σε ποιον απ' αυτούς είπε ποτέ, *μεγάλη σου η πίστις*; Σε όλους τους είπε, τουλάχιστο μια φορά: «*Ολιγόπιστοι*!» Και σε μια περίπτωση τους επιτίμησε με τα λόγια: «*Ω, γενεά άπιστος και διεστραμμένη*!» (Ματθ. ιζ' 17). Αυτός ήταν κι ο λόγος που τους πήρε στην περιοχή Χαναάν: ώστε με την πίστη τής ειδωλολάτρισσας γυναίκας αυτής, που δε γνώριζε ούτε το νόμο ούτε τους προφήτες, **να τους διδάξει τη μεγάλη πίστη, τη δύναμη της πίστης**.

Ο Κύριος δίδασκε προοδευτικά τους μαθητές Του στο σχολείο τής πίστης . Με τέτοια περιστατικά στους χώρους των ειδωλολατρών, τους παρείχε διδασκαλία σταθερή και συμπλήρωνε μ' αυτόν τον τρόπο την εκπαίδευσή τους. Πόσο μεγάλη ήταν η πίστη τής γυναίκας αυτής, που όλα όσα είχε μάθει στο χώρο που ζούσε για τον κόσμο αυτόν και για τη ζωή ήταν όλα πλανεμένα! Είχε μάθει πως ο ήλιος και το φεγγάρι, τα ζώα κι οι πέτρες, ήταν θεοί. Είχε γεννηθεί κι είχε ζήσει στο σκοτάδι, στην άγνοια. Τέλος, ανήκε στους Χαναναίους, την πονηρή αυτή φυλή που ο Θεός την οδήγησε μακριά από τη γη της επαγγελίας, για να κατοικήσουν εκεί οι Ιουδαίοι, ο εκλεκτός λαός Του. Εδώ υπάρχει αρκετή διδαχή, μια μεγάλη αιτία για να στοχαστούμε τους τρόπους τού Θεού, πολλοί λόγοι για να κάνουν τους αποστόλους και το έθνος τους να ντρέπονται και να μετανοούν.
Οι απόστολοι αντιλήφθηκαν τη διδασκαλία αυτή και την έκαναν δική τους, αν όχι αμέσως, λίγο αργότερα. Βεβαιώθηκαν για την πίστη τους και τη διέδωσαν σ' ολόκληρη τη γη. Θυσίασαν τη ζωή τους για την παντοδύναμη αυτή πίστη και τελικά δοξάστηκαν οι ίδιοι. **Εμείς κατανοήσαμε την πίστη αυτή, την κάναμε δική μας;** Η Εκκλησία τού Χριστού είναι ο Εκλεκτός Λαός Του σ' αυτόν τον κόσμο, η Νέα Βασιλεία και το Νέο Ιερατείο. Προσέξτε όμως πόσο λίγη σημασία δίνουν οι χριστιανικοί λαοί στο Χριστό, πόσο τον περιφρονούν! Παρατηρήστε πώς, βαπτισμένοι άντρες και γυναίκες, όχι μόνο έχουν γίνει ολιγόπιστοι, αλλά κατάντησαν ένας άπιστος και διεφθαρμένος λαός. **Πιστεύουν περισσότερο σε οτιδήποτε άλλο παρά στο Χριστό**. **Αναζητούν βοήθεια και στήριξη στη ζωή τους σε τυφλά και κουφά στοιχεία γύρω τους, παρά στον Κύριο Ιησού Χριστό, τον παντοδύναμο**. Μ' αυτόν τον τρόπο επέσυραν πάνω τους φοβερές τιμωρίες, έγιναν πονηροί, αδύναμοι και ταλαίπωροι, όπως ήταν οι Ιουδαίοι την εποχή τής έλευσης του Χριστού στη γη.

***

Οι χριστιανικοί λαοί κρατούν τα κλειδιά τής βασιλείας των ουρανών, μα υπάρχουν πολλοί απ' αυτούς σήμερα που όχι μόνο δεν εισέρχονται στη βασιλεία αυτή, μα δεν αφήνουν να μπουν μέσα κι εκείνοι που το επιθυμούν. Έτσι αποδείχνονται χειρότεροι, πιο ιδιοτελείς και γήινοι από τους άλλους λαούς. Κατορθώνουν έτσι ν' απομακρύνουν από το Χριστό τα μη χριστιανικά έθνη και τα εμποδίζουν να μπουν στη Βασιλεία που τόσο επιθυμούν. Μόνο ψίχουλα πέφτουν από το βασιλικό τραπέζι

τού Χριστού στους λαούς αυτούς, κι αυτοί τα μαζεύουν και τα τρώνε. Πώς μπορούν όμως οι ειδωλολάτρες αυτοί να χορτάσουν όταν **οι Ευρωπαίοι κι οι Αμερικανοί, που κάθονται σαν κύριοι στο βασιλικό τραπέζι, μένουν πνευματικά πεινασμένοι και διψασμένοι; Δε θα φτάσει κάποια στιγμή στο τέλος της η υπομονή τού Θεού;** Δε θ' απορρίψει ο Κύριος εκείνους που τον απορρίπτουν, όπως έχει κάνει ήδη με μερικούς, και θα πει πως οι κλητοί αποδοκιμάστηκαν, ενώ οι μη κλητοί έγιναν αποδεκτοί, οι ευλογημένοι έγιναν καταραμένοι κι οι καταραμένοι ευλογήθηκαν;

Τι απομένει να κάνουμε εμείς σ' αυτή την άπιστη γενιά; Τίποτα περισσότερο απ' ό,τι έκανε η Χαναναία: **να προσευχηθούμε καρτερικά στον παντοδύναμο Χριστό**, να κραυγάσουμε με πίστη: «*Κύριε, ελέησέ μας τους αμαρτωλούς!*» Αν είναι στο θέλημα του Θεού ν' αντικαταστήσει έναν εκλεκτό λαό μ' έναν άλλο, αν είναι στο θέλημά Του να πάρει τη βασιλεία Του από τα χριστιανικά έθνη και να τη δώσει σε άλλους, αν η τιμωρία για τις αμαρτίες μας είναι κοντά, ακόμα και τότε δε θ' αποβληθούν όλοι οι χριστιανοί μαζί με τα χριστιανικά έθνη, όπως δεν αποβλήθηκαν κι όλοι οι Ιουδαίοι μαζί με το ιουδαϊκό έθνος. Εκείνοι από τους Ιουδαίους που ομολόγησαν το Χριστό μετά την καταστροφή τής Ιερουσαλήμ σώθηκαν, όπως σώθηκαν και κείνοι που τον ομολόγησαν την εποχή που ο Χριστός ζούσε στη γη. Πολλοί Ιουδαίοι βαπτίστηκαν αργότερα και αρκετοί έγιναν μεγάλοι άγιοι της Εκκλησίας τού Χριστού. Εκείνοι από τους Ιουδαίους που επιστρέφουν κοντά Του σήμερα, σώζονται, όπως σώθηκαν και πολλοί από τους προπάτορές τους προτού παύσουν να είναι ο εκλεκτός λαός. **Ο Θεός ενδιαφερόταν πάντα περισσότερο για τη σωτηρία των ψυχών των ανθρώπων παρά για τα κράτη και τους λαούς.** Δεν πρέπει να φοβηθούμε λοιπόν να διακηρύξουμε: «*Τα υπάρχοντα χριστιανικά κράτη και έθνη θα καταστραφούν, όλοι μας θα καταστραφούμε*». Ας πάθουν λοιπόν τα κράτη και τα έθνη αυτό που τους αξίζει. Ούτε ένας άντρας ή μια γυναίκα που πιστεύει στον Κύριο όμως δεν πρόκειται να καταστραφεί. Ο Θεός βρήκε έναν μόνο πιστό στα Σόδομα — το δίκαιο Λωτ - κι **έσωσε αυτόν μόνο**, ενώ κατέστρεψε τα Σόδομα.

Ας μιμηθούμε την **επίμονη προσευχή** και τη **δυνατή πίστη** τής Χαναναίας κι ας μην ολιγοπιστήσουμε ούτε για μια στιγμή. Η πίστη μας πρέπει να είναι δυνατή, επίμονη. Ας προσπαθούμε διαρκώς να κρατούμε τη φλόγα της πίστης μας δυνατή, να μη σβήσει. Ας στέλνουμε διαρκώς τις προσευχές μας στον Κύριο τόσο για μας όσο και για ολόκληρη την Εκκλησία τού Θεού και για όλη την ανθρωπότητα. **Η πίστη, μόνο αυτή, θα δυναμώσει την ψυχή μας και θ' αποβάλει κάθε φόβο κι αμφιβολία από μέσα μας. Η προσευχή θα καθαρίσει την ψυχή μας και θα μας γεμίσει με χαρά, πίστη, καλούς λογισμούς και φλογερή αγάπη.**

Είθε ο στοργικός κι ελεήμων Κύριος να ενισχύσει την πίστη μας και ν' ακούσει τις προσευχές μας. Δόξα και αίνος στον Κύριο Ιησού Χριστό, μαζί με τον Πατέρα και το

Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ Β' – ΟΜΙΛΙΕΣ Ε' Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς», Επιμέλεια – Μετάφραση: Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2013)

Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς: